

Sygn. akt I C 1791/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Mosór

Protokolant: Justyna Pasiak

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w K.**

przeciwko **G. B.**

o zapłatę kwoty 2 785,36 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w K. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego G. B. kwoty 2785,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 116,22 zł od dnia 22 maja 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 189,64 zł od dnia 22 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 2479,50 zł od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że pozwanemu na podstawie zawartej umowy świadczone były usługi telekomunikacyjne. Zgodnie z zawartą umową pozwany zobowiązany był do zapłaty za świadczone mu usługi telekomunikacyjne, a wierzyciel pierwotny uprawniony był do wystawiania faktur VAT z określonym terminem płatności, noty odsetkowej za zwłokę w płatności oraz noty obciążeniowej zawierającej wysokość opłaty za niewywiązanie lub nieprawidłowe wywiązanie się z umowy. W dniu 23 kwietnia 2014 roku strona powodowa na mocy umowy przelewu wierzytelności nabyła od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność dochodzoną pozwem. Na wartość przedmiotu sporu składa się: faktura VAT (...) na kwotę 2479,50 zł z terminem płatności 21 sierpnia 2013 roku, faktura VAT (...) na kwotę 189,64 zł z terminem płatności 21 czerwca 2013 roku i faktura VAT (...) na kwotę 116,22 zł z terminem płatności 21 maja 2013 roku. Powodowy fundusz informował pozwanego o przelewie wierzytelności, wzywając jednocześnie do zapłaty. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował zobowiązania.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 06 października 2014 roku, stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany G. B. zawarł w dniu 22 kwietnia 2013 roku

z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...). W ramach tej umowy został mu wydany telefon komórkowy marki S. (...) B. za kwotę 1 zł.

Dowód:

- odpis umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) z dnia 22 kwietnia 2013 roku – k. 16-19
- odpis dowodu wydania nr (...) z dnia 22 kwietnia 2013 roku – k. 20
- odpis faktury VAT nr (...) z dnia 22 kwietnia 2013 roku – k. 21
- odpis załącznika nr 3 do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) – k. 22

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 26 maja 2014 roku wystawiła zawiadomienie kierowane do pozwanego G. B., iż zgodnie z art. 509 i n. k.c. z dniem 23 kwietnia 2014 roku wierzytelność wobec niego przysługująca z tytułu usług telekomunikacyjnych lub sprzedaży towarów, zgodna co do zasady i bezsporna w wysokości 2785,36 wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami, w tym przede wszystkim odsetkami ustawowymi, została przelana na rzecz (...).

Dowód: odpis pisma z dnia 26 maja 2014 roku – k. 23

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Tymczasem strona powodowa – zdaniem Sądu - nie udowodniła, po pierwsze, legitymacji czynnej, po drugie, nie wykazała również swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną. Strona powodowa nie wykazała w ogóle nabycia wierzytelności wobec pozwanego w wysokości oznaczonej w pozwie, bowiem w ogóle nie przedłożyła ona umowy cesji wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2014 roku, na którą powołuje się w uzasadnieniu pozwu. W niniejszej sprawie brak jest także jakichkolwiek miarodajnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanego na rzecz powodowego Funduszu Sekurytyzacyjnego. Za taki bowiem nie można uznać ponad wszelką wątpliwość dowodu z zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności. Dokument ten stanowi jedynie potwierdzenie, iż został on sporządzony. Nie przedłożono przy tym żadnego dowodu jego nadania oraz brak jest też jakiegokolwiek potwierdzenia, że pozwany go otrzymał. Zdaniem Sądu orzekającego dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie umowa cesji wierzytelności, a przy tym w pełni kompletna, zawierająca wykaz przejętych wierzytelności.

Na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa przedłożyła jedynie umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) z dnia 22 kwietnia 2013 roku łączącą pozwanego z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wraz z dowodami potwierdzającymi wydanie pozwanemu sprzętu telefonicznego, a zatem wykazała jedynie podstawę ewentualnego roszczenia. Dowód ten potwierdza jedynie istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a cedentem. Nie przedstawiła natomiast żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo natomiast, co jest podstawą należności w kwocie 2785,36 zł. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia, strona powodowa odwołała się na trzy faktury VAT, to jest: o numerze (...) na kwotę 2479,50 zł z terminem płatności 21 sierpnia 2013 roku, o numerze (...) na kwotę 189,64 zł z terminem płatności 21 czerwca 2013 roku i o numerze (...) na kwotę 116,22 zł z terminem płatności 21 maja 2013 roku, jednakże ich nie przedłożyła. Za dowód potwierdzający powyższe nie można uznać zawiadomienia wystawionego przez cedenta adresowanego do pozwanego, a informującego o przelaniu na rzecz strony powodowej wierzytelności z tytułu usług telekomunikacyjnych lub sprzedaży towarów w wysokości 2785,36 zł. Również to zawiadomienie nie dookreśla - poza wskazaniem kwoty i lakonicznego tytułu zobowiązania, o jaką konkretnie wierzytelność chodzi.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.